

VOLVER

Volver

Sabía que tiña que volver
tras dos meus pasos. Algún día.
Porque os recordos feríanme
na pel. Nel, no perímetro
da Casa do Sento,
habitaban as pantasmas
do destino. E todos os medos
do camiño. Volver...
Oír, rir e lamben
coa xema dos meus dedos
resacos
o arrecendo daquelas bañoas
verdes da nitidez.
Que regaban, aínda,
a epiderme dos lameiros
ermos.
E andaban cibos, perdidos,
refazendo sonámbulos as pegadas
fosilizadas dos camiños
desertos. Si, os recordos ferían
coma coitelos.
A miña dos invernos,
preñada de ausencias,
frousou no beirado dos meus ollos
cegos. Volver...
Procurar a luz primeira
no lume vivo
da lareira.
Abrir as fisgoas, en carne viva,
das miñas paredes e da miña
osamenta.
E alumarme todo por dentro.
Toño Núñez
Para "Poeman" (18-III-2018)

Toño Núñez